

HỒI THỨ HAI MƯƠI TÁM

BIẾN THÙ THÀNH BẠN

Đến giữa cốc, Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân nhìn thanh y nhân bịt mặt hỏi to:
- Chu tổng quản, hàng đâu?

Thanh y nhân lấy ra bốn viên minh châu cũng màu đen tuyền óng ánh nói:

- Tạ đại hiệp yên trí đi! Trên giang hồ không ai dám không tuân thủ luật lệ của Hoàng Y Tam Ma!

Tạ Thúc Nhân nói:

- Tốt, tốt! Người cứ sang bên ngồi đợi. Mọi việc sẽ được tiến hành theo thỏa thuận.

Lộ Vân Phi đưa mắt nhìn thanh y nhân, thấy người này tuổi độ lục tuần, mình cao bảy thước, uy nghi tráng kiện, lưng đeo trường kiếm, ánh mắt sáng quắc, thái dương huyết nhô cao, hiển nhiên là một cao thủ võ học thượng thừa.

Khi Hoàng Y Tam Ma nói đến chuyện mua đầu chàng với vẻ tỉnh khô như một vụ làm ăn bình thường, Lộ Vân Phi không thấy oán hận hay thù địch. Trái lại khi gặp tên thanh y nhân này, lòng chàng dâng lên lòng thù hận. Tuy nhiên trước ba địch thủ cao cường này, chàng không thể làm gì được hẳn, đành phải theo quy củ trên võ lâm. Nhưng trong thâm tâm, Lộ Vân Phi tự thề rằng nếu may thắng trong trận này chàng nhất định bắt thanh y nhân phải trả giá.

Lộ Vân Phi đưa mắt nhìn Phong Báo Tử rồi nhìn sang thanh y nhân như có ý dò xét. Đinh Triệu Hùng hiểu ý cũng lùi sang bên, vừa cách thanh y nhân chừng một trượng.

Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân cười to nói:

- Tiểu tử! Người chớ làm sự việc rắc rối thêm. Chúng ta hành sự, trước nhất bảo đảm an toàn cho thân chủ. Hơn nữa chỉ nhìn cũng biết người không đủ bản lĩnh không chế Chu tổng quản đâu!

Rồi nhìn Phê Song Chưởng Lữ Hoàng ra lệnh:

- Lão nhị!

Lữ Hoàng liền đến bên thanh y nhân, nhưng xem ra hẳn giám sát tên Chu tổng quản này hơn là trông chừng Đinh Triệu Hùng.

Không khí trong cốc lặng đi.

Một lúc, Lộ Vân Phi mới lên tiếng:

- Vị nào xuất thủ trước?

Xuyên Phúc Trảo liền bước tới trước mặt chàng nói:

- Nếu người đã vội, lão phu cũng chiều. Tiểu tử, xuất kiếm đi!

Rồi nhìn thanh kiếm bên trái Lộ Vân Phi hỏi:

- Người dùng song kiếm ư? Buộc lại như thế có ý gì?

Lộ Vân Phi đáp:

- Có ý dành cho một người, không liên quan gì đến các hạ!

Phù Lạp cười nói:

- Hắc hắc! Đó là việc của người. Lão phu không quan tâm đến chuyện đó. Nào!

Lộ Vân Phi rút kiếm. Chàng chấp nhận tới đây hoàn toàn không gượng ép vì linh cảm rằng việc này hết sức quan trọng đối với mình. Trước nay chàng chủ động tìm đến địch nhân chứ chưa lần nào bị địch nhân tìm đến mình. Mặc dù Hoàng Y Tam Ma không có oán cừu gì với chàng, nhưng nhất định người bỏ tiền ra mua đầu chàng là đại địch.

Võ Lâm Chí Tôn là ai? Câu hỏi đó ám ảnh tâm trí chàng, cũng là điều mà rất nhiều người trên võ lâm muốn biết. Chỉ căn cứ vào danh hiệu đủ biết tên này có tham vọng lớn bao nhiêu. Không những tham vọng lớn mà nhất định nhân vật này có thể lực cũng rất lớn. Hẳn không tiếc bảo vật tối thượng là Hắc trâm châu để đổi lấy đầu chàng đã chứng tỏ điều đó.

Nhưng thuê Hoàng Y Tam Ma giết chàng, việc đó chỉ đơn giản là tiêu diệt một thế lực ngăn cản ý đồ trở thành Võ lâm Chí Tôn của hắn hay còn nguyên nhân gì khác? Nhân vật bí ẩn đó có oán cừu riêng gì với chàng không? Rất có thể vụ này có liên quan đến những bí ẩn mà mấy tháng nay chàng phải nhọc công tìm kiếm.

Lộ Vân Phi thấy lòng rất hồi hộp. Đây không phải chuyện thường mà là vấn đề sinh tử. Đây không phải lần đầu chàng đối mặt với cái chết. Chàng không sợ chết, nhưng bằng linh cảm, Lộ Vân Phi thấy rằng trận sống mái này có quan hệ rất lớn.

Có thể thắng được ba nhân vật lưng lấy giang hồ này không? Lộ Vân Phi không tin rằng Hoàng Y Tam Ma lợi hại hơn cả ám Khí Vô Địch Tôn Hạnh Vũ trong Trung Châu Ngũ Tuyệt.

Xuyên Phúc Trảo Phù Lạp quát lên:

- Xem chiêu!

Dứt lời, hai bàn tay đã tạo thành mười móc câu chộp tới. Phù Lạp có hai bàn tay dài ngoằng quều quào như tay vượn nhưng vô cùng linh hoạt, một tay từ trên chộp xuống huyết kiên tĩnh ở vai phải Lộ Vân Phi, tay kia chộp ngang sườn trái.

Lộ Vân Phi vội vàng vung kiếm chống đỡ.

Phù Lạp biến chiêu rất nhanh, tay phải từ sườn thu về một chút rồi chộp thẳng vào ngực, còn tay trái xoay nửa vòng rồi chộp vào nách phải đang hở của Lộ Vân Phi.

Nói thì chậm, nhưng diễn biến chỉ trong chớp mắt. Kiếm của Lộ Vân Phi vốn thân tốc nhưng vẫn không biến chiêu kịp, vội lùi về một bước.

Phù Lạp thân ảnh phiêu diêu sấn vào địch thủ rất nhanh. Lần này trảo thức không những thân tốc mà còn hết sức uy mãnh, phát ra hàn khí lạnh buốt.

Lộ Vân Phi biết rằng nếu xuất một chiêu Lôi Thần Bích Lịch Kiếm thì có thể đả thương được đối phương nhưng mình cũng bị trúng một trảo, và Hoàng Y Tam Ma đều

luyện độc công nên chỉ cần trúng vào người cũng đủ táng mạng. Buộc lòng chàng phải thủ kín môn hộ.

Mười chiêu, rồi hai mươi chiêu qua đi, nhưng Lộ Vân Phi vẫn không tìm được cách hóa giải trả thù đối phương.

Trong lúc đó Xuyên Phúc Trảo Phù Lạp vẫn công kích như bão táp, mỗi chiêu thức chứa rất nhiều biến hóa. Dù địch thủ cầm kiếm trong tay có lợi thế hơn, nhưng chỉ nhìn song trảo múa trước vờn sau cũng đủ hoa cả mắt, chẳng biết đâu là hư đâu là thực, xuất kiếm bên này trảo ảnh đã chuyển sang bên kia, nếu người thần trí không kiên định cũng đủ hôn xiêu phách lạc mà thức thủ từ lâu.

Lộ Vân Phi vừa lùi, trường kiếm như bàn long bá vĩ che kín toàn thân như một bức màn thép dày đặc. Bấy giờ chàng mới biết quan niệm lúc trước của mình là sai lầm. Chàng từng đối địch với Thân Tuyên Quách Trường Khê và ám Khí Vô Địch Tôn Hạnh Vũ nhưng chưa đến nỗi sa vào hiểm thế như vậy.

Đứng ngoài xem trận đấu, Phong Báo Tử Đình Triệu Hùng vô cùng lo lắng, còn thanh y nhân chủ tổng quản thì ánh mắt lộ vẻ đắc ý.

Lại thêm hai mươi chiêu...

Bỗng nhiên Lộ Vân Phi hét to một tiếng, thân ảnh vừa lùi về một bước đột nhiên như ánh chớp lao vút qua đầu đối phương rồi từ trên không quay ngoắt lại, mũi kiếm phóng ra ba thức nhanh như chớp!

Xuyên Phúc Trảo Phù Lạp hốt hoảng quay lại, nhưng Lộ Vân Phi đã lùi về ba bước, kiếm hoành ngang trước ngực.

Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân quát to:

- Dừng tay !

Bấy giờ mới trông thấy lưng áo Phù Lạp bị thủng ba lỗ ngay ở hậu tâm.

Tạ Thúc Nhân đều giọng nói:

- Tuyệt hảo! Lộ thiếu hiệp hạ thủ lưu tình, nếu không Phù lão tam đã mất mạng. Trận thứ nhất lão tam bại trận!

Không chờ sai bảo, Phi Sương Chương Lữ Hoàng bước ra đấu trường. Xuyên Phúc Trảo không hề tỏ ra tức giận, mặt chỉ ỉu xiu đi đến đứng ở vị trí của nhị ca vừa rồi.

Phi Sương Chương Lữ Hoàng đã đứng trong khoảng cách xuất thủ. Hai đối thủ ánh mắt nhìn nhau thăm dò.

Chợt một tiếng quát:

- Tiểu tử xuất chiêu đi!

Lộ Vân Phi tuy hết sức trấn tĩnh nhưng tiếng quát cũng khiến chàng choáng váng, tai ù đi! May mà đối phương không xuất thủ ngay, nếu không có lẽ ngay chiêu đầu tiên chàng đã khó lòng đối phó.

Chàng cố trấn tĩnh, rồi như thường lệ, xuất một chiêu hư không tỏ ra mình đã phát kiếm.

Phi Sương Chưởng Lữ Hoàng hừ một tiếng, người nhún nhảy mấy bước mới phát chiêu. Ngay lập tức, trước mặt Lộ Vân Phi hiện ra hàng hà sa số chưởng ảnh.

Lộ Vân Phi không lùi bước, người hơi cúi xuống, kiếm phát mỗi lúc một nhanh che kín toàn thân phía trước. Lần này chàng đối phó không vất vả như trận đấu với Xuyên Phúc Trảo Phù Lạp.

Lữ Hoàng người lùn mập, cao chưa tới năm thước, bởi thế mặc dù chưởng lực cực nhanh nhưng khó uy hiếp thượng vị đối phương, các chiêu phong ra đa số nhắm vào hạ bàn và vùng ngực.

Nhưng mới qua mấy chiêu thì tình hình đã không còn đơn giản như trước nữa. Lữ Hoàng xuất chưởng nhưng thân ảnh không ngừng nhảy lên, chùng như bổ sung cho chiêu cao hạn chế của mình.

Chưa tới mười chiêu, lão không còn giữ nguyên một vị trí nữa mà bắt đầu di chuyển, càng lúc càng nhanh. Vừa đánh liền mười mấy chưởng phía trước, đột nhiên không hiểu bằng thân pháp nào, đã thấy lão xuất hiện bên trái Lộ Vân Phi phóng liền năm sáu chưởng. Chưởng phong tạo nên những luồng hàn khí kinh nhân.

Lộ Vân Phi nhảy lùi sang phải, cũng đồng thời đánh ra năm sáu kiếm. Chợt thấy đối phương đã xuất hiện bên phải, một chưởng đánh tạt vào cạnh sườn. Lộ Vân Phi không kịp dùng kiếm chống lại đành lùi một bước để tránh. Bỗng thấy chưởng lực lao vút tới nghe phập một tiếng làm chàng chao người đi phải bước sang hai bước mới đứng vững.

Lại thêm mười mấy chiêu nữa phát ra, Lữ Hoàng không bỏ lỡ cơ hội tấn công như bão táp.

Kiểm pháp của Lộ Vân Phi vô cùng thần tốc, nhưng vẫn không sao đỡ kịp mười mấy chưởng của đối phương phóng ra, chàng lại buộc lòng lùi lại.

Đã năm mươi chiêu trôi qua.

Tuy liên tục phải phòng thủ nhưng Lộ Vân Phi vẫn chưa tỏ vẻ bại trận. Nói cho đúng, chỉ vì phòng bị đối phương xử dụng độc chưởng nên chàng không dám để chưởng đối phương chạm vào người, nếu không chàng có thể dùng tả chưởng đỡ một chưởng là có thể đâm trúng đối phương một kiếm. Nhưng trong trường hợp này chàng không thể mạo hiểm.

Trăm hiệp qua đi. Bấy giờ trời đã hoàng hôn.

Lúc này không những Đinh Triệu Hùng lo lắng mà cả Chu tổng quản và Hoàng Y Tam Ma đều tỏ ra sốt ruột, kể cả người đang trong cuộc đấu là Phi Sương Chưởng Lữ Hoàng. Lão dồn dập công vào trước mặt Lộ Vân Phi hai mươi bốn chưởng rồi đột ngột lão sang trái.

Không thể nhận thấy lão di chuyển thế nào, cũng như con ngựa chạy nhanh bao nhiêu cũng đếm được bước chân nhưng nhìn con thỏ chạy biến thì không sao trông rõ bước chân của nó.

Chợt kiếm quang lóe lên.

Lữ Hoàng vừa xuất một chưởng đánh vào sườn trái Lộ Vân Phi thì chợt lùi phát lại, đứng thần thờ. Trên ngực áo đã bị kiếm chọc thủng ba lỗ.

Không có huyết quang! Hiển nhiên chàng đã hạ thủ lưu tình, bởi vì đối ba kiếm, nếu chàng chỉ đâm một kiếm nhưng sâu vào hai tấc là đối phương đã không còn mạng.

Phi Sương Chưởng thờ mặt nói:

- Lão phu thua rồi!

Lời chưa dứt, bỗng nghe Xuyên Phúc Trảo Phù Lạp la lên:

- Chạy đâu?

Mọi người kinh ngạc quay lại nhìn.

Chỉ thấy thanh y nhân Chu tổng quản chạy như bay về hướng cốc khẩu. Xuyên Phúc Trảo lao mình đuổi theo. Nhưng thân pháp Chu tổng quản không chậm, chỉ chốc lát đã mất hút ở khúc ngoặt rẽ vào cốc. Xuyên Phúc Trảo cũng đã tới ngay cốc khẩu.

Đột nhiên...

Một loạt tên từ những mỏm đá hai bên cốc khẩu bắn xuống như mưa, châu cả vào người Phù Lạp. Thương hại thay cho Xuyên Phúc Trảo Phù Lạp, bị trúng luôn mười mấy mũi tên cắm khắp người, kêu to một tiếng rồi lăn ngược xuống sơn cốc. Trường đấu chỉ cách cốc khẩu chừng mười trượng, tên bắt đầu chuyển hướng bắn về phía bốn người vẫn còn đứng ngậy ra trước tình huống bất ngờ.

Phi Sương Chưởng đang định lao về phía tam đệ thì Tạ Thúc Nhân quát to:

- Quay lại!

Cả bốn người chừng như đều nghe theo lệnh lão ta, lùi xa cốc khẩu thêm năm sáu trượng.

Tên vẫn tiếp tục bắn tới, mỗi lúc một thêm dữ dội. Bốn người vừa dùng chưởng, kiếm đỡ gạt vừa tiếp tục lui. Bỗng một loạt tên khác từ hướng đối diện vù vù bay tới. Cả bốn người đều thất kinh. Như vậy là họ đã bị bao vây. Hai phía cốc khẩu đều có cung thủ mai phục, và căn cứ vào số lượng tên bắn xuống thì mỗi bên phải hơn mấy chục người, xông vào một trong hai đội cung thủ giữa địa hình trống trải như thế để mong thoát thân là điều không tưởng.

Hai bên sườn cốc là vách đá dựng đứng nhẵn như gương cao cả trăm trượng không một vết lồi lõm có thể nép mình. Sơn cốc phẳng như sa mạc, rộng bảy tám trượng, dài khoảng ba mươi trượng, cung thủ phục hai đầu cốc thì bất cứ nơi nào trong cốc cũng nằm trong sự uy hiếp.

ánh thái dương chiếu xuống những tia cuối cùng. Bốn cao thủ bậc nhất giang hồ đưa mắt nhìn nhau. Lúc này giữa họ không còn chút nào xung khắc nữa mà trở thành người đồng cảnh ngộ.

Hoàn cảnh đã thay đổi, bây giờ kẻ thù của họ là Chu tổng quản và Võ Lâm Chí Tôn.

Từ đầu cốc, giọng Chu tổng quản vang lên:

- Lộ Vân Phi! Ngày này năm sau sẽ là giỗ đầu của ngươi, đừng trông mong vào kỳ tích.

Quả nhiên bốn người trong cốc lúc này nào khác gì kiến nằm trên chảo.

Giọng nói thâm độc của Chu tổng quản lại vọng xuống:

- Tạ Thúc Nhân! Hiện nay đã có Võ Lâm Chí Tôn, giang hồ không cần loại phán quan như Hoàng Y Tam Ma các ngươi nữa!... Ha ha ha

Tạ Thúc Nhân tức giận găm lên:

- Đồ chuột chết! Ra khỏi đây ta sẽ xé xác ngươi, cả tên Võ Lâm chết tiệt nữa!

Vì tức giận, lão gọi Võ Lâm Chí Tôn là Võ lâm chết tiệt.

Tiếng nói từ khẩu cốc văng ra:

- Hắc hắc! Đừng nằm mộng, số phận các ngươi cũng như tên họ Phù kia thôi!

Rồi một loạt tên nữa bắn xuống, còn chưa dứt thì tên từ bên kia lại bắn sang.

Bốn người quay lưng lại thành một vòng tròn đối phó.

Lộ Vân Phi vừa vung kiếm gạt tên vừa hỏi:

- Tạ lão anh hùng! Các vị quả thật không biết gì về Võ Lâm Chí Tôn cả hay sao?

Tạ Thúc Nhân đáp:

- Không! Cách đây mười ngày, tên tổng quản họ Chu đó mang bảy viên trân châu đến tìm chúng ta để mua đầu bằng hữu. Chúng ta có quy củ không bao giờ đến chỗ thân chủ để thương lượng.

Bây giờ Lộ Vân Phi không còn gọi các hạ mà gọi là lão anh hùng, còn đối phương gọi chàng là bằng hữu, xem ra quan hệ giữa họ cũng đã thay đổi hẳn.

Lộ Vân Phi lại hỏi:

- Vậy tên hán tử bện thanh y lúc chiều cùng đi với ba vị là người của ai?

Tạ Thúc Nhân đáp:

- Người của chúng! Bọn lão phu hôm qua còn ở Trịnh Châu, thì được tin cấp báo bằng hữu đã tới Thiên Đường Trấn. Chúng nói rằng bằng hữu mới từ quan ngoại về đây được mười mấy ngày.

Nguyên Hoàng Y Tam Ma không có thủ hạ để do thám vì chúng chỉ giết những cao thủ danh tiếng nên việc đó không cần thiết, việc này nếu thân chủ có điều kiện thì cung cấp tin tức chứ không cần thời hạn.

Lộ Vân Phi nghĩ thầm:

- Quả thật mình từ quan ngoại về đây vừa được mười hai ngày, xem ra đối phương tin tức rất linh thông, đủ biết thế lực không phải tầm thường.

Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng nói:

- Xem ra tên thanh y nhân đó nói họ Chu cũng là mạo xưng thôi!

Tạ Thúc Nhân đáp:

- Cái đó thì chúng ta không biết!

Phi Sương Chưởng Lữ Hoàng nghiêng răng nói:

- Lần này ra khỏi đây, lão tử nhất định sẽ lột da hắn, lo gì không biết là ai?

Trời tối dần, tên bắn xuống mỗi lúc một dồn dập hơn, cả bốn người phải dốc toàn lực đối phó nhưng vẫn không xuể.

Phi Sương Chưởng Lữ Hoàng bị một mũi tên trúng vào cạnh sườn, còn Đinh Triệu Hùng trúng một mũi vào vai trái.

Tạ Thúc Nhân thở dài nói:

- Xem ra khó hy vọng ra được khỏi đây...

Lữ Hoàng hỏi:

- Lão đại xem có thể vượt được sườn núi không?

Tạ Thúc Nhân đáp:

- Vách đá cao trăm trượng, dù võ công cao cường bao nhiêu cũng không leo nổi. Mà dẫu có lên được cũng chỉ thành cái bia sống cho bọn cung thủ thôi.

Lữ Hoàng lại hỏi:

- Có thể liều xông ra cốc khẩu không?

Lộ Vân Phi nói:

- Căn cứ vào lượng tên thì mỗi cửa ít nhất có ba mươi tên cung thủ. Tự lao vào đó thì cầm chắc cái chết.

Đinh Triệu Hùng ngán ngẩm:

- Chẳng lẽ chúng ta đành chờ chết?

Tạ Thúc Nhân thở dài:

- Cũng na ná như thế, nếu không có kỳ tích xuất hiện...

Lộ Vân Phi nói:

- Chúng ta cố duy trì thêm một lúc nữa. Khi trời sập tối sẽ giả vờ nghi binh dồn về phía bên này rồi tất cả nhất loạt thi triển thân pháp lợi dụng trời tối lao sang phía đối diện, may ra thoát được.

Xem ra phương cách đó có chút hy vọng. Cả bốn người cố sức chống trả với tên.

Trời tối dần...

Cả bốn người ai nấy mồ hôi ướt đẫm, có lẽ không còn nhiều hơi sức. Phi Sương Chưởng Lữ Hoàng lại bị trúng thêm một mũi tên nữa vào vai.

Giữa tình huống nghìn cân treo sợi tóc đó, đột nhiên từ phía cốc khẩu nơi Xuyên Phúc Trảo Phù Lạp bị giết bỗng vang lên tiếng nhốn nháo, tiếng la hét và không còn thấy tên bắn ra nữa.

Quả là kỳ tích xuất hiện.

Lộ Vân Phi kêu lên:

- Chạy ra nhanh!

Lập tức cả bốn người lao như bay về hướng cốc khẩu. Phi Sương Chưởng Lữ Hoàng chân ngắn nhất nhưng chạy trước tiên. Lão vừa cúi xuống thi thể Phù Lạp thì có

một người từ cốc khẩu lao xuống, phía sau còn một nhân ảnh khác vung kiếm đuổi theo.

- Chạy đâu?

- Tên họ Chu!

Người gọi thứ nhất là hắc y nhân từ cốc khẩu lao xuống đuổi phía sau, còn câu thứ hai là của Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân, lão này kêu xong phóng ra một chưởng.

Quả nhiên người đang chạy chính là thanh y nhân gọi là Chu tổng quản. Hắn bị Tạ Thúc Nhân đánh một chưởng phải nhảy tránh sang bên, phía sau còn Lộ Vân Phi và Đinh Triệu Hùng tay lăm lăm kiếm bước tới nên đành dừng lại. Còn người đuổi phía sau chẳng phải ai xa lạ, chính là Võ Lâm Công Tử Lỗ Nguyên Khánh.

Trên cốc khẩu vẫn liên tiếp vang lên những tiếng rú thảm khóc, nhất định đó là đồng bọn của Võ Lâm Công tử đang tàn sát bọn cung thủ. Tên thanh y nhân lập tức bị vây giữa năm cao thủ.

Lộ Vân Phi ôm quyền cười nói:

- Lỗ huynh khỏe luôn chứ?

Võ Lâm Công Tử hoàn lễ cười nói:

- Cám ơn! Lộ huynh vẫn thường...

- Vẫn thường! Lỗ huynh đi đâu mà tới được đây cứu chúng tôi thế?

Võ Lâm Công Tử chỉ thanh y nhân bịt mặt nói:

- Tại hạ truy tầm tên súc sinh họ Bốc này...

Lộ Vân Phi ngạc nhiên hỏi:

- Họ Bốc?

Võ Lâm Công Tử gật đầu:

- Phải, hắn chính là Bốc Thân, tổng quản của Bàn Long Sơn Trang!

Lúc ấy chỉ một mình Lữ Hoàng cúi xuống bên thi thể của Phù Lạp, còn ba người Tạ Thúc Nhân, Lộ Vân Phi và Đinh Triệu Hùng nghe vậy cùng kêu lên:

- Bàn Long Sơn Trang?

Võ Lâm Công Tử gật đầu:

- Không sai!

Chỉ thấy thanh y nhân ánh mắt lóe lên như rắn độc, nhưng thân thể tự nhiên run bắn lên một cái.

Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng thấy mình ở đây không cần nữa liền nói với Lộ Vân Phi:

- Đại ca, tiểu đệ lên giúp vị bằng hữu trên cốc một tay truy sát bọn cung thủ.

Lộ Vân Phi gật đầu.

Đinh Triệu Hùng còn quay sang Võ Lâm Công Tử hỏi:

- Lỗ đại hiệp, bằng hữu trên đó là ai thế?

Võ Lâm Công Tử cười bí ẩn:

- Cũng là bằng hữu cả. Người lên đó thì biết.

Đình Triệu Hùng chạy vụt đi.

Thừa cơ, thanh y nhân lao chạy về hướng Đình Triệu Hùng vừa rời khỏi sang cốc khẩu đối diện.

- Đứng lại!

Võ Lâm Công Tử quát to một tiếng rồi phi thân lao vút qua đầu thanh y nhân đứng chặn trước mặt hắn, chỉ kiếm nói:

- Bốc Thần! Người bằng cách nào lấy được bảy viên trân châu đó?

Thanh y nhân không đáp, vung kiếm nhảy bổ vào Võ Lâm Công Tử đâm liên năm kiếm.

Võ Lâm Công Tử cười nhạt một tiếng, xuất một chiêu Kiếm Phá Thiên Mang. Kiếm quang lóe lên như ánh chớp, đồng thời một âm thanh vang dậy và một đốm lửa bùng lên.

Thanh y nhân bị đánh bật kiếm khỏi tay, lão đảo lùi lại.

Võ Lâm Công Tử chỉ nhảy một bước đã tới trước mặt đối phương, tay phải chỉ kiếm vào yết hầu, tay trái vung trảo chộp tấm khăn bịt mặt.

Thanh y nhân kêu lên một tiếng.

Quả nhiên chính là Bốc Thần, tổng quản Bàn Long Sơn Trang mà có lần từng giao thủ với Lộ Vân Phi.

Tuy Lộ Vân Phi đã nghe nói nhưng vẫn không giấu được sự sửng sốt:

- Thì ra là người...

Võ Lâm Công Tử gằn giọng:

- Người đã giết Lôi Vô Kỵ và cướp đi bảy viên trân châu như thế nào? Nói mau!

Bốc Thần quắc mắt nói:

- Cách nào thì người không cần biết. Đó nguyên là vật của bốn trang...

Võ Lâm Công Tử ngắt lời:

- Hừ! Của bốn trang! Chủ tớ các người đã dùng thủ đoạn ti tiện vào phủ Thượng Thư lấy trộm gây nên hậu quả thế nào còn chưa chịu thừa nhận sao?

Bốc Thần đáp:

- Cha người bất tài để mất báu vật, chết là đáng là còn trách ai nữa?

Võ Lâm Công Tử nghiêng răng đâm một kiếm xuyên qua ngực. Bốc Thần hự một tiếng, một vòi máu bắn lên trời, thân thể từ từ ngã xuống.

Cả Lộ Vân Phi và Tạ Thúc Nhân cùng kêu lên một tiếng. Lộ Vân Phi vội cúi xuống thử sờ uyển mạch đối phương, nhưng tim đã ngừng đập, mạch yếu dần rồi tắt hẳn, đôi mắt trợn ngược dấy lên một cái rồi chết hẳn.

Chàng lắc đầu đứng lên nói:

- Lỗ huynh vội quá, huynh đệ định hỏi...

Chàng dừng lại giữa chừng. Chàng biết trong trường hợp như thế không thể trách Võ Lâm Công Tử được.

Võ Lâm Công Tử đứng cúi đầu không đáp, lát sau cúi xuống thì thể Bốc Thân lấy ra bốn viên hắc minh châu, cầm mân mê trên tay với thần sắc thần thờ...

Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân nhìn Lộ Vân Phi hỏi:

- Lộ bằng hữu, vị này là chủ nhân của mấy viên minh châu hay sao?

Lộ Vân Phi gật đầu:

- Chính thế! Bảy viên Hắc minh châu ngày trước ở phủ Thượng Thư do phụ thân vị này bảo quản. Sau bị người của Bàn Long Sơn Trang lấy mất, vị đó đã vì việc này mà chết...

Tạ Thúc Nhân hỏi:

- Có phải phụ thân vị này là Lỗ tổng quản ở phủ Thượng Thư không?

- Chính phải!

Tạ Thúc Nhân lấy trong túi ra ba viên minh châu nói:

- Lẽ ra Hắc minh châu thuộc về Lộ bằng hữu vì Hoàng Y Tam Ma không ai thắng được bằng hữu, đó là luật lệ. Nhưng nay vật đã có chủ, hơn nữa không được vị Lỗ công tử này cứu giúp thì chúng ta khó sống sót ra khỏi cốc, vì thế theo lão phu thì tốt nhất vật nên quy về chủ cũ.

Vị đứng đầu sát thủ của Hoàng Y Tam Ma phán xử như vậy thật công bằng.

Lộ Vân Phi lắc đầu nói:

- Tạ lão anh hùng phán xử thế rất phải. Tại hạ không có công lao gì trong việc đó, bởi nói rằng thắng cả ba vị là không đúng. Tại hạ chắc đâu không qua Tạ lão anh hùng, vả lại Lỗ huynh đã có đại ân cứu mạng...

Võ Lâm Công Tử bấy giờ mới ngẩng lên nói:

- Việc đó chỉ là tình cờ. Dù Lộ huynh có thu nhận minh châu, chắc rằng tiên phụ sẽ được an ủi nơi chín suối...

Võ Lâm Công Tử định nói gì nhưng cuối cùng chỉ lặng lẽ nhận lấy ba viên Hắc minh châu cất vào túi.

Bấy giờ tiếng la hét của bọn cung chủ cũng đã lặng đi, từ cốc khẩu lao xuống hai người, chưa đến nơi đã gào to:

- Đại ca!

Lộ Vân Phi nhìn lên, thấy đi trước là Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng, phía sau lại là Xuyên Thành Thủ Tam Lang.

Thì ra người cùng đi với Võ Lâm Công Tử đại khai sát giới trên kia là Xuyên Thành Thủ Tam Lang.

Lộ Vân Phi nhìn Võ Lâm Công Tử hỏi:

- Lỗ huynh, Tam Lang cùng đi với huynh tới đây ư?

Võ Lâm Công Tử lắc đầu:

- Không!

Rồi nhìn thi thể Bốc Thần nói tiếp:

- Tên họ Bốc này vốn thông đồng với lão độc vật Lôi Vô Kỵ, nhân lúc tại hạ sơ hở, hấn cứu tên Lôi Vô Kỵ ra bắt dẫn đến nơi cất giấu bảo vật xong cướp lấy rồi giết luôn Lôi Vô Kỵ. Tại hạ điều tra cả tháng nay mới phát hiện được. Hấn đưa vào Bàn Long Sơn Trang mà tại hạ lại chẳng có chứng cứ gì nên không biết làm thế nào được. Sau nghe nói đến chuyện mua đầu Lộ huynh, tại hạ theo dõi tới đây chờ suốt hai ngày, may mà đến kịp. Còn Tam Lang vừa từ Bàn Long Sơn Trang tới, vừa gặp tại hạ trước đây vài khắc...

Xuyên Thành Thử Tam Lang vừa đến đã nói ngay:

- Đại ca, Vô Tình Lão Nhân bảo đại ca về Bàn Long Sơn Trang gấp!

Lộ Vân Phi nhướn mày lên hỏi:

- Có chuyện gì thế!

- Đường đại lão lão và Đường đại tiểu thư trúng độc, bị người của Bàn Long Sơn Trang khống chế.

Lộ Vân Phi giật mình hỏi:

- Thật ư? Chuyện xảy ra từ lúc nào thế?

Tam Lang đáp:

- Trưa nay. Lão lão và đại tiểu thư bị đầu độc ngay ở đường gia lão điểm.

Lộ Vân Phi ngơ ngác hỏi:

- Bị trúng độc ở ngay Đường gia lão điểm? Chẳng lẽ có nội gián?

Tam Lang gật đầu:

- Chính thế!

Lộ Vân Phi hỏi nhanh:

- Ai thế?

- Nhị tổng quản Khâu Tử Dục. Hấn lén đầu độc vào thức ăn, trong ứng ngoài hợp cùng người của Bàn Long Sơn Trang khống chế đại tổng quản Phạm Giang rồi đưa lão phu nhân cùng đại tiểu thư về Bàn Long Sơn Trang.

Lộ Vân Phi nghiêng răng nói:

- Thì ra tên quái vật đó.... Lão đệ có biết hấn đã dùng thứ độc được gì không?

Tam Lang đáp:

- Vô Tình Lão Nhân nói rằng đó là Tý ngọ hoá cốt đan.

Lộ Vân Phi kêu lên:

- Tý ngộ hóa cốt đan? Loại độc này là kịch độc thiên hạ, chỉ có tuyết sâm ở Thiên Sơn mới giải được.... Nếu uống vào giờ ngộ, qua giờ tý đã không còn cứu được nữa rồi.... Chỉ còn ba canh giờ, lão phu nhân và Du Bình nguy mất!

Trong lúc nguy cấp, chàng không gọi đại tiểu thư mà buột miệng gọi là Du Bình, đủ biết tình cảm chàng đối với Đường Du Bình thế nào.

Bấy giờ Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân mới chen lời:

- Tý ngộ hóa cốt đan tuy là thứ kịch độc trong thiên hạ, nhưng hiện tại có một thứ có thể giải được....

Cả Lộ Vân Phi lẫn Võ Lâm Công Tử hiểu ý, cùng gật đầu.

Lộ Vân Phi nói:

- Nhưng hai người bị giam giữ trong Bàn Long Sơn Trang, nhất định rất nghiêm mật, có cách gì tiếp cận được chăng?

Tam Lang đáp:

- Việc này không lo. Vô Tình Lão Nhân vốn là người của Bàn Long Sơn Trang, sẽ lo liệu việc này.

Lộ Vân Phi giục:

- Vậy thì chúng ta đi thôi!

Lại quay sang Tạ Thúc Nhân hỏi:

- Tạ lão anh hùng cũng đi chứ?

Tạ Thúc Nhân tức giận đáp:

- Nếu tên Bốc Thân đã là thuộc hạ của Bàn Long Sơn Trang, có lý đâu lão phu không tìm chủ nhân hấn trả thù cho Phù lão tam? Nhưng các bằng hữu cứ tới đó trước, lão phu cùng Lữ lão nhị lo hậu sự cho lão tam trước rồi sẽ đến sau, quyết san bằng Bàn Long Sơn Trang mới được.

Lộ Vân Phi gật đầu rồi cùng Đinh Triệu Hùng, Tam Lang và Võ Lâm Công Tử rời sơn cốc thi triển tuyệt đỉnh khinh công lao về Bàn Long Sơn Trang.

o O o